

ת"פ 3619/09/12 - מדינת ישראל נגד רמי עבד אל חי, פאדי עבד אל חי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 3619-09-12 מדינת ישראל נ' עבד אל חי ואח'

בפני בעניין:	כבוד השופטת נאוה בכור מדינת ישראל	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד מוטי חבה נגד	
	1.רמי עבד אל חי 2.פאדי עבד אל חי	הנאשמים
	ע"י ב"כ עו"ד רויטל קוצר	

גזר דין (בעניין נאשם 1)

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן כדלקמן:

נאשם 1- בעבירה של פציעה כשהעבריין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק");

נאשם 2- בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, המתלונן הינו בן דודם של הנאשמים.

ביום **26.8.12**, בשעה 13:30, בוצע ירי לעבר ביתם של הנאשמים בטייבה ע"י אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה.

בשעה 23:00 הגיעו הנאשמים לבית קפה בטירה, פגשו במתלונן, ושוחחו עמו.

בנסיבות אלה, נעמדו הנאשמים משני צדדיו של המתלונן, **נאשם 2** דחף אותו בחזהו ו**נאשם 1** הוציא חפץ חד ודקר את המתלונן ברגלו.

במעמד זה אמר **נאשם 1** למתלונן כי הוא בן המתים ולא בן החיים.

כתוצאה ממעשיו של **נאשם 1**, נפצע המתלונן ברגלו, נגרם לו חתך באורך 3 ס"מ בירך שמאל והוא נזקק לתפרים.

2.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמים הודו בכתב אישום מתוקן והורשעו בגינו.

לעניין העונש - **נאשם 1** הופנה לקבלת תסקיר, והצדדים טענו לעניין העונש באופן חופשי.

ביום **29.4.15** נגזר עונשו של **נאשם 2**, שהוסכם במסגרת הסדר הטיעון, והוא נדון למאסר על תנאי בן 6 חודשים, קנס בסך של 500 ₪, ופיצוי למתלון, בסך 1,000 ₪.

3. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1 מיום 3.3.16 עולה כי הוא כבן 38, אינו עובד מזה כשנתיים, מאורס כשנה וחצי, ותאר את הקשר עמה כמכיל ותומך.

ממסמכים רפואיים שהציג עולה כי בשנת 2014 נורה ברגלו ומאז צולע וסובל מכאבים חזקים. ממסמך של המוסד לביטוח הלאומי מחודש פברואר 2016 עולה כי נקבעה לו נכות רפואית יציבה בשיעור 32%.

מסר כי סיים 11 שנות לימוד ולאור התמכרותו לאלכוהול עבד בעבודות מזדמנות ובלתי רציפות, כשבשנתיים שקדמו להסתבכותו בעבירה דנן, עבד באופן רציף בעבודת מסגרות.

במשך כשנה וחצי שהה בתנאי מעצר בית והורחק מעיר מגוריו. באפריל 2014 נפצע ברגלו מירי ומאז אינו עובד כאמור. תאר נסיבות פציעתו על רקע סכסוך בינו לבין המתלון ובני משפחתו.

הנאשם הינו השלישי ברצף חמשת אחים ואחיות במשפחת מוצאו בגילאי 41-32. אביו בשנות השבעים לחייו, עבד בעבר בחקלאות, תואר ע"י הנאשם כאדם אלים ונוקשה שנהג לגרשו מהבית, ואמו כבת 69, עקרת בית.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי לנאשם 8 הרשעות קודמות מהשנים 2000-2013 בגין עבירות אלימות, רכוש וסמים. בשנת 2010 נדון למאסר בפועל למשך 15 חודשים וכיום תלוי נגדו מע"ת בן 12 חודשים שהינו בר הפעלה בתיק זה.

מאז שנת 2009 לא נפתחו נגדו תיקי משטרה נוספים למעט התיק הנוכחי.

הנאשם תאר כי בגיל 24 החל לשתות אלכוהול בנסיבות חברתיות אך במהרה גברה שתייתו עד כדי התמכרות. על רקע זה מסביר את הסתבכותו עם החוק בעבר.

לדבריו מאסרו הממושך בשנת 2010 הווה עבורו גורם מדרבן ומרתיע והביאו להפסקת שתיית אלכוהול לרגיעה במצבו ולתפקוד יציב בעבודה.

הנאשם שלל שימוש בחומרים פסיכואקטיביים ובדיקות השתן שמסר בשירות באופן אקראי היו נקיות משרידי סמים.

בהתייחסותו לעבירה דנן- התקשה לקחת אחריות על ביצועה. תאר כי ברקע להסתבכותו בה קיים סכסוך ממושך בין אביו לבין אבי המתלון בקשר לירושה, שהלך והסלים וטרם הסתיים.

עם זאת, מסר כי הוא ובני משפחתו שומרים על איפוק וכדרך לפתרון הסכסוך ומיצוי זכויותיהם, פנו לעו"ד על

מנת לטפל בענייני הירושה.

בשיחה עם המתלונן תאר גם הוא כי הסכסוך בינו לבין הנאשם ומשפחתו לא הסתיים וכי למרות שלא היה איום ישיר כלפיו מצד הנאשם- ממשיך לחשוש.

בעברו של הנאשם קשיי הסתגלות למסגרות המקובלות כלימודים, עבודה ומשפחה. השירות התרשם מקשיים להתמודד עם מצבו, דפוס התנהגות אימפולסיבי, ללא חשיבה מעמיקה והבנה של תוצאות מעשיו.

עם זאת, ניתן להתרשם כי מאסרו הממושך בשנת 2010 הביא לרגיעה משמעותית במעורבותו בפלילים.

השירות מבין את ביצוע העבירה על רקע סכסוך משפחתי מתמשך, דפוסי התנהגות שוליים, כשבולט כי הנאשם חש מחויבות לפעול למה שהוא תופס כטובת בני משפחתו, ללא שיקול דעת מעמיק או הכרה בחומרת התנהגותו.

בהערכת הסיכון להישנות התנהגות אלימה, התייחס השירות למאפייני האלימות וחומרתה, לרקע של התנהגות עוברת החוק ולמאפייני התפקודיים, הקוגניטיביים, והרגשיים של הנאשם.

בשקלול אלו, מעריך השירות כי קיימת רמת סיכון בינונית להמשך מעורבותו בהתנהגות אלימה וזו- במידה בינונית ככל שתתרחש.

באשר לגורמי הסיכון לעבריינות חוזרת- מנה השירות את אופי העבירה וחומרתה, קשיי הנאשם לקחת אחריות על התנהגותו, הסתבכותו בעבירות בתחום האלימות בעבר, קשייו לתפקד באופן יציב לאורך השנים, דימוי עצמי נמוך והעובדה כי הסכסוך ביו לבין המתלונן טרם הסתיים כשמצבו המשפטי לא הרגיע אותו.

על גורמי הסיכון לשיקום- מנה השירות את הרגיעה המסתמנת במצבו בשנים האחרונות, העובדה כי בשלוש השנים מאז עבירה זו לא נפתחו נגדו תיקים נוספים, והקשר הזוגי עם ארוסתו שמהווה עבורו גורם חיובי.

בנסיבות אלה, אין השירות יכול לשלול סיכון להישנות התנהגותו בעיתוי הנוכחי, ואינו ממליץ על ענישה שיקומית או על הארכת המע"ת התלוי ועומד נגדו.

4. בטיעוניו לעונש טען ב"כ המאשימה כי הנאשם יליד 1978, הודה והורשע בכך שהוציא חפץ חד ודקר את המתלונן ברגלו במהלך שיחה עמו בבית קפה, ואמר לו כי הוא בן המתים ולא בן החיים. כתוצאה ממעשיו- נפצע המתלונן ונגרם לו חתך באורך 3 ס"מ בירך שמאל והוא נזקק לתפרים.

בעברו 8 הרשעות קודמות החל משנת 2000 במגוון עבירות, בין היתר גניבת רכב, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, גניבה, סמים והחזקת סכין. הנאשם ריצה מאסרים בפועל, ובכלל זה מאסר ממושך של 15 חודשים, בגינו תלוי נגדו מע"ת בר הפעלה בתיק זה, בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

בענייננו מדובר בעבירה חמורה יותר - עבירה של פציעה - שמפעילה את התנאי מכוח קל וחומר, כאשר מדובר במי שהצטייד בחפץ חד, פגע באחר, וגרם לו כאמור לחתך ולהיזקקות לטיפול רפואי ולתפרים.

לגבי הפסיקה שתציג ב"כ הנאשם- מדובר בנאשמים שרובם נעדרי עבר פלילי כלל או צעירים מאד. כמו כן, למרות המסמכים הרפואיים- הנאשם הולך ללא עזרה, ובסופו של יום קיבל 32% נכות, שיעור נכות לפיו יכול לצאת לעבוד.

השירות בוחן נאשם, וקובע אם הוא לקח אחריות או לא, ואין די בהודאתו בפני בימ"ש.

מתחם העונש הראוי נע בין 18-30 חודשי מאסר, כאשר עונשו של הנאשם צריך להיות באמצע המתחם, לאור חומרת העבירות, עברו הפלילי ומע"ת בן 12 חודשים שלא הרתיעו.

בת"פ 3582-10-13- נסיבות דומות, שם נקבע מתחם בין 18 ל- 36 חודשי מאסר והושת עונש מאסר בפועל למשך 30 חודשים.

ברע"פ 5655/13- בעבירה דומה הנאשם שם נידון ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות עונש שהוחמר בערכאה מחוזית למאסר בן 12 חודשים, כשמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, והעליון מאשר מתחם בין 9 ל- 24 חודשים אך לאור העובדה שמדובר בנאשם צעיר בן 18 הנעדר עבר פלילי, משאיר את החלטת המחוזי על כנה, ומשית עליו 12 חודשי מאסר.

עפ"ג 37112-10-15- דובר על נאשם בעל עבר פלילי רב, בית המשפט המחוזי והשלום מקבלים את המתחם שמצוין ברע"פ 5655/13, והנאשם שם נדון ל- 20 חודשי מאסר, ללא מיצוי הדין עמו.

מהתסקיר בעניינו של הנאשם - עולה כי אמנם מדובר במי שנורה ברגלו וקיבל אחוזי נכות ומאז הוא צולע וסובל מכאבים חזקים, אך יחד עם זאת, עולים נתונים מדאיגים לפיהם הנאשם אימפולסיבי, שאינו מקדיש חשיבה מעמיקה להבנה ולתוצאות מעשיו, בעל רמת סיכון בינונית, שההליך המשפטי אינו מרתיעו.

בסופו של יום השירות אינו בא בהמלצה שיקומית וגם לא ממליץ על הארכת תנאי.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש להשית עונשו של הנאשם באמצעו של המתחם האמור, תוך הפעלת תנאי וענישה נלווית של מע"ת, קנס ופיצוי.

מאידך - עולה מטיעוניה של ב"כ הנאשם לעונש כי הנאשם ניהל הוכחות בפני מותב זה, במהלכן נחשף בימ"ש לתשתית ראייתית רעועה ומחדלי חקירה מהותיים, כשללקיחת האחריות מצדו לאחר ניהול ההוכחות יש משמעות כבדת משקל.

מעדות המתלונן עלה באופן ברור שקיים סכסוך מתמשך, כשהתברר כי במהלך שנים סובלים הנאשם ומשפחתו מהיתקלויות משפטיות, פיזיות, וירי בלתי פוסק לכיוון ביתם עד היום הזה.

המתלונן בתיק נעצר מס' רב מאד של פעמים כחשוד עיקרי בירי על ביתם, ובהמשך לכך -בירי כלפי הנאשם.

מדובר בסכסוך בין משפחות, שהוביל בסופו של יום לירי של כ- 36 כדורים כלפי הנאשם, לפני כשנה וחצי, שהיחיד שנעצר במסגרת הירי הזה כחשוד הוא המתלונן, ובהעדר ראיות נגדו- לא הוגש כתב אישום.

הנאשם נורה בחזה ובכל חלקי גופו, אושפז בטיפול נמרץ, עבר אינספור ניתוחים והליך שיקומי ממושך בבית חולים לוינסטין, ועד היום הוא עם פלטינות בכל חלקי גופו, וכדורים שטרם הוצאו מרגליו. ביוני 2015 עבר את הניתוח האחרון והוא עדיין מטופל במרכז יום.

לבסוף - תוקן כתב האישום משמעותית, הושמטה העבירה של החזקת הסכין, ונותרה חבלה מינורית שאינה נראית לעין על ידי החוקר שחקר אותו לפנות בוקר, ובאותו יום -המתלונן עצמו חשוד בירי על בית הוריו של הנאשם.

כתב האישום תוקן גם בעניינו של נאשם 2.

המאשימה מייחסת לשניהם את אותה עבירה ולכן לא ניתן לעשות הפרדה בין שני הנאשמים מבחינת האירוע עצמו, כשהענישה שהוטלה על נאשם 2 היא ענישה צופה פני עתיד וקנס בלבד.

מדובר בעבירה משנת 2012, ומאז לא נפתחו לו תיקים נוספים. יש לו הרשעה מאוחרת יותר על עבירה קודמת מ- 2009 שהיא אינה עבירת אלימות.

מאסר אחרון ריצה הנאשם בשנת 2010, על עבירה מ- 2009, כלומר התנאי שמבוקש להפעילו- הוא על עבירה מלפני כשבע שנים, כשמאז זה תיק האלימות היחיד שתלוי כנגדו.

מהתסקיר עולה כי ההתמכרות הקשה לאלכוהול עמדה ברקע לעברו הפלילי. כיום הנאשם חדל משתיית אלכוהול, חזר בתשובה, התארס, ונמצא בזוגיות מזה כשנה לראשונה בחייו, בונה את ביתו הראשון, במטרה להתחתן ולהביא ילדים לעולם. הפציעה שחוזה גם גרמה בעקיפין לשינוי משמעותי בתפיסת החיים מצדו.

לאור הנסיבות והחריגות והמיוחדות יש חשיבות ללקיחת אחריות מצדו של הנאשם.

בפסיקה קיימים מתחמי ענישה נמוכים מזו שהציגה המאשימה ובנסיבות המיוחדות והחריגות של נאשם יש לסטות מהמתחם לקולא.

אין אינטרס לשלוח את הנאשם למאסר כעבור שלוש וחצי שנים, ולדרדר את מצבו מכל בחינה אפשרית ובכך לפגוע אף באינטרס הציבורי.

בזכות חלוף הזמן קיים סיכויי שיקום משמעותי.

בנוסף, מצבו הרפואי מצדיק אף הוא סטייה מהמתחם.

הנאשם לא עובד מפאת מצבו הרפואי, ושליחתו למאסר תגרום להתדרדרות רפואית, סובל עד היום מדלקות ברגליים כתוצאה מהכנסת פלטינות וכדורים שטרם הוצאו מרגליו, ומטופל באופן קבוע במרכז היום של בית לוינסטין.

השירות מסתמך על חקירות קודמות מ-2005 ו-2010, אז הנאשם היה במקום אחר בחייו. על אף שהדיון נדחה למשך כארבעה חודשים - פגשו אותו שירות המבחן פעם אחת בלבד, ולא הוצע לו להשתלב בהליך טיפולי, או בשיחות.

בקביעת רמת מסוכנות בינונית- השירות מתעלם מכך שלא נפתחו לו תיקים מזה כ-3.5 שנים, ממצבו הרפואי, מהתנהגותו של המתלונן, ומהתיקון המשמעותי בכתב האישום, כל זאת בעקבות פגישה אחת עם נאשם, וזה לא ראוי.

בתסקיר נאמר שהוא לא לוקח אחריות למרות שהוא הודה בבית המשפט.

פס"ד שהציגה המאשימה דנים במקרים חמורים יותר מענייננו- בעפ"ג 37112-10-15 מדובר בהטחת שבירי בקבוק בפניו וגרימת חתך בפנים, ברע"פ 5655/13 - חבט בראשו באמצעות בקבוק משקה כך שהבקבוק נשבר על ראש המתלונן, לאחר מכן הוא הטיח את הבקבוק השבור בפניו וגרם לו לחתך של 10 ס"מ בפניו, קרוב לאוזנו.

כמו כן הוגשה פסיקה של ענישה בדרך של עבודות שירות במקרים חמורים יותר עקב מצב בריאותי של נאשם.

הנאשם היה 18 חודשים במעצר בית, בחלקו מלא (9 חודשים) ויתרתו חלקי (לילי). בהמשך הוא המשיך להיות מורחק מבית הוריו ומטייבה עד לפני כשנה, ללא שום הפרה, תקופה מאד ארוכה, ללא יצירת קשר עם המתלונן.

בנסיבות אלה, לאור חלוף הזמן, הקשיים הראייתיים, כשלים בניהול החקירה, לקיחת האחריות, ענישת השותף, חלקו של המתלונן, מצבו הרפואי של הנאשם, והעובדה שזה תיק יחיד משנת 2009 - להאריך את המאסר על תנאי שקיים כנגד הנאשם, בשים לב שמדובר במאסר על תנאי שהוא לא מידתי, שכן אם היה בן 6 חודשים - יכול להיות שהיה מרצה אותם בעבודות שירות, ובכך לאפשר לו להשתקם ולחזקו להמשיך בדרך שבה הוא בחר ולמנף את המקרה המיוחד הזה לחזרה לחיים נורמטיביים.

הנאשם הוסיף כי מתנצל ומצטער על כל מה שקרה ומבקש להתחשב בו מכאן ואילך, לאור כל מה שהפסיד עד כה. הרוויח אישה טובה ושנגמל מהתמכרות לאלכוהול, שגרמה לו להסתבך בעבירות אלה. מתעתד להתחתן ומבקש לפתוח דף חדש.

5. דין ומסקנות

בהתאם **לסעיף 40 לחוק**, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

בנסיבות אלה, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה על שלומו של הפרט, והגנה על גופו בריאותו וחיינו,

לצד שמירה על זכותו לביטחון אישי.

מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה עולה כי לאחר ירי לעבר ביתם של הנאשמים, פגשו הנאשמים במתלונן, שהינו בן דודם, בבית קפה בטירה, ובמהלך שיחה עמו- נעמדו משני צדדיו, **נאשם 2** דחף אותו בחזהו ו**נאשם 1** הוציא חפץ חד ודקר את המתלונן ברגלו, באומרו לו כי הוא בן המתים ולא בן החיים.

בנסיבות אלה, לא זו בלבד שנגרמה למתלונן חבלה ברגלו- חתך באורך 3 ס"מ בירך שמאל והוא נזקק לתפרים, אלא שאירוע אלימות בו מעורב שימוש בחפץ חד עלול היה להסלים לקטטה קשה יותר, תוך שימוש בכלי נשק נוספים וגרימת חבלות חמורות יותר, ואף להסתיים בקיפוח חיים של מי מהמעורבים- כפי שקורה לא אחת **(סעיפים 40ט(א)(3) ו-(4) לחוק)**.

עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מעלה כי חלקו של הנאשם גדול יותר מהחלק בו הורשע נאשם 2, מקום בו נאשם 1 היה זה שדקר את המתלונן תוך שימוש בנשק קב, בליווי מלל בעל תוכן אלים, ובכך -גרם למתלונן לחבלות פיזיות **(סעיף 40ט(א)(2) לחוק)**.

בנסיבות אלה, אין להתעלם מכך כי ברקע לאירוע עומד סכסוך קשה ומתמשך בין משפחת המתלונן למשפחתם של הנאשמים אודות ירושה, במסגרתו אף נורה הנאשם בעבר ונפצע באורח קשה, וכי עובר לאירוע נשוא כתב האישום המתוקן- אף בוצע ירי על ביתם של האחרונים **(סעיף 40ט(א)(7) לחוק)**.

בהתאם **לסעיף 40ג(א) לחוק**, מתחם העונש ההולם, הנקבע בהתאם לעיקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נע בנסיבות אלה **בין 12-36 חודשי מאסר בפועל**, בגין העבירה בה הורשע הנאשם.

מעשיו של הנאשם מצויים ברף הנמוך-בינוני של המתחם כאשר מחד גיסא, פעל בצוותא עם נאשם 2 תוך שימוש בנשק קר וגרימת חבלה למתלונן, ומאידך- מדובר באירוע יחיד כשאין מדובר בחבלה ברף הגבוה.

מנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עולה כי הנאשם כבן 38, מאורס, בעל עבר פלילי מכביד והרשעות קודמות בעיקר בעבירות רכוש, סמים, ואלימות, החל משנת 2000 ואילך, כשהרשעתו האחרונה הינה **מיולי 2013** בגין עבירות **משנת 2011 (סעיף 40יא(11) לחוק)**.

בנוסף, הנאשם ביצע את העבירה הנוכחית בשעה שמע"ת בר הפעלה בן 12 חודשים שהושת עליו ע"י מותב זה בת"פ 29107-12-09 (שלום כ"ס) - תלוי ועומד נגדו, בגין עבירת אלימות בה הורשע הנאשם שם- שעניינה תקיפה הגורמת חבלה.

בנסיבות אלה העבירה הנוכחית של פציעה כשהעברין מזויין- כוללת ביסודותיה את כל יסודות עבירת התנאי

האמורה, ועל כן מהווה הפרת התנאי.

בענייננו מדובר בחלוף זמן ניכר של כשלוש וחצי שנים למן ביצוע העבירה, במהלכה לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים (סעיף 40א(10) לחוק).

הגם שבנסיבות אלה, הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון בשלב מאוחר יחסית של ההליך, לאחר תום פרשת התביעה (סעיף 40א(6) לחוק), הרי שכתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי בעניינו, והוא אף הביע חרטה בפני בימ"ש.

יש לציין כי התסקיר בעניינו של הנאשם הינו שלילי בעיקרו, ממנו עולה כי התקשה לקחת אחריות על ביצועה של העבירה הנוכחית, כי הסכסוך עם משפחת המתלונן העומד ברקע לתיק זה -טרם הסתיים, והמתלונן דיווח בשיחה עמו כי עדיין חושש מהנאשם.

השירות העריך את מסוכנותו של הנאשם כבינונית, במידת פגיעה בינונית, והתרשם כי הנאשם בעל דפוס התנהגות אימפולסיבי, ללא חשיבה מעמיקה והבנה של תוצאות מעשיו, המתקשה להתמודד עם מצבו, בעל דפוסי התנהגות שוליים, החש מחויב לפעול בהתאם למה שהוא תופס כטובת בני משפחתו, ללא שיקול דעת מעמיק או הכרה בחומרת התנהגותו.

כמו כן מנסיבות חייו עולה כי החל מגיל 24 התמכר לאלכוהול, עובדה שהגבירה את הסתבכותו עם החוק, ורק בעקבות מאסרו הממושך בשנת 2010 - נגמל.

יש לציין כי בדיקות השתן שמסר הנאשם בשירות- נמצאו נקיות משרדי סמים.

השירות מנה כגורמי סיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם את אופי העבירה וחומרתה, קשיי הנאשם לקחת אחריות על התנהגותו, הסתבכותו בעבירות בתחום האלימות בעבר, קשייו לתפקד באופן יציב לאורך השנים, דימוי עצמי וגברי נמוכים והעובדה כי הסכסוך ביו לבין המתלונן טרם הסתיים.

עם זאת, ממסמכים רפואיים שהגיש הנאשם עולה כי בשנת 2014 נורה ברגלו ומאז צולע וסובל מכאבים חזקים, מוכר כנכה בביטוח לאומי בשיעור של 32%, אינו עובד מזה כשנתיים, ואף עובר אשפוזים וניתוחים לצורך הוצאת הקליעים מגופו.

כמו כן, השירות שקל גורמי סיכוי לשיקום בעניינו, ובכלל זה את הרגיעה המסתמנת במצבו בשנים האחרונות, העובדה כי בשלוש השנים מאז העבירה הנוכחית לא נפתחו נגדו תיקים נוספים, והקשר הזוגי עם ארוסתו שמהווה עבורו גורם חיובי.

בנסיבות אלה, ובאופן חריג- נמנע השירות מכל המלצה בדבר ענישה שיקומית בעניינו ומהארכת המע"ת התלוי ועומד נגדו, וקבע כי אינו יכול לשלול סיכון להישנות התנהגות אלימה בעיתוי הנוכחי.

למען הסר ספק יובהר כי העבירה בעניינו, כמו גם נסיבות ביצועה, הינן חמורות, ועל בימ"ש להעניש בחומרה את אלה הלוקחים את חוק לידיים ועושים דין לעצמם, תוך פתרון סכסוכים בכוח הזרוע.

עם זאת, אין להתעלם מכך כי הנסיבות האופפות את האירוע דנן הינן חריגות ויוצאות דופן, מקום בו בבסיסן סכסוך כספי מתמשך ועתיק יומין בין משפחת המתלונן למשפחת הנאשם, הנסוב סביב ירושה, בגינו אף נורה הנאשם בצורה קשה ונותר נכה.

אף עובר לאירוע נשוא כתב האישום- בוצע ירי לעבר ביתו של הנאשם, ועל רקע זה הגיעו הנאשמים לפגוש במתלונן.

במצב דברים זה, בד בבד עם ניסיונותיו של הנאשם לעלות על דרך הישר, ובכלל זה- נגמל מהתמכרות לאלכוהול, מתעתד להתחתן עם ארוסתו, ונמנע מהסתבכות נוספת עם החוק במהלך השלוש השנים האחרונות, מצדיק הקלה בעונשו של הנאשם, באמצעות סטייה לקולא ממתחם הענישה בעניינו בשל שיקולי שיקום, בהתאם **לסעיף 40ד(א) לחוק**, וחרף המלצת שירות המבחן, והארכת המע"ת בעניינו.

יובהר, כי בשים לב לכך שמדובר בעונש דומה לזה שהושת על **נאשם 2** בתיק זה - חרף קיומו של פער בחלקם של הנאשמים בכתב האישום, הרי שיש מקום להחמיר עם נאשם 1 בכל הנוגע לרכיב הכספי שבגזר דינו, ולהטיל עליו פיצוי למתלונן וקנס גבוהים מאלו שהוטלו על נאשם 2.

6. לפיכך, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. יוארך בשנתיים מע"ת בן 12 חודשים שהוטל על הנאשם בת.פ. 29107-12-09 (שלום כ"ס).

ב. קנס בסך 2,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו שישולם עד 1.12.16.

ג. פיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪ שישולם עד ליום 1.11.16.

7. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ו אדר ב' תשע"ו, 05 אפריל 2016, במעמד הנוכחים.